

Roko report Bavi 2012

Spektakularni nastup hrvatskih atletskih veterana u Izmiru

Sonja Došen Čulić i Berislav Zetić – najbolji pojedinci natjecanja !

„Ples munja nad Zagrebom“ mogao bi se nazvati vatreni show koji je popratio slijetanje zrakoplova iz Istanbula na zagrebačku zračnu luku. Bio je to vatromet prirode koja se je poigrala svečanim dočekom za malu ali odabranu hrvatsku veteransku reprezentaciju sačinjenu od 15 atletičarki i atletičara koji su predstavljali hrvatsku veteransku „kraljicu sportova“ na azijskom tlu, u drvenoj Smirni – kako se je nekad nazivao Izmir, na Balkanijadi koja se je po dvadesetidruge puta održala u ovom prekrasnom gradu na obalama Mediterana, na rubu kolijevke civilizacije, tamo gdje se sudaraju ali i susreću svjetovi, gdje istok ljubi zapad, gdje planine ljube more a sunce zalazi u prekrasne crvene sutone....

(uf, Roko je ovom složenom rečenicom nadmašio sam sebe ☺, a i neke druge ☺)

Predstava u Izmiru bila je zasigurno jedan od najuspješnijih nastupa hrvatskih veterana na nekom od većih međunarodnih natjecanja. Kako bi se inače mogla opisati fantastična zbirka od 40-tak medalja koje smo ponijeli u Hrvatsku, srušili nekoliko hrvatskih rekorda i rekorda balkanskih prvenstava, sjajno se borili u svakoj trci, skoku i hici, pokazali izvrsnu pripremljenost čak i onda kad su ozljede spriječile još bolje rezultate.

Međutim, unatoč činjenici da je sjajni Milan Eror osvojio čak 4 zlata u 4 nastupa, „svjetla pozornice“ u Izmiru ipak su pripala našim rekorderima koji su se kući vratili sa 6 odličja i to po 5 zlatnih i jednu srebrnu medalju. „Fetiva Splićanka“ Sonja Došen Čulić prvi je puta nastupila u veteranskoj vrsti i „potukla“ balkansku konkurenciju „do nogu“. Pet zlata (100m , 200m, dalj, troskok, 4x100 m) te srebro u Balkanskoj štafeti (u kojoj je srčano trčala vrlo zahtjevnih 400 m) doseg je koji neće biti lako ponoviti.

„Rođeni zetovac“ Berislav Zetić ponovio je to isto u još jačoj muškoj konkurenciji pa ga je jedan od Grka s pravom prozvao „Balcan hero“. Zaista treba puno rada, talenta i upornosti i u 3 dana odraditi toliko trka i u nedjelju završiti sa dionicom od 400 metara u štafetu dok ti za vrat pušu ljuti protivnici. I Sonja i Bero zasigurno su među najboljim i najupornijima i u Izmiru su im se posložile karte na najbolji mogući način. I kad smo već kod karata – igrala se je naravno i već tradicionalna „bela“ u kojoj su Predsjedniku i Tajniku protiv Zetića i Horvatića u potpunosti „potonule lađe“. Sva je sreća da smo se doma vraćali avionom- naime rezultat je nakon trodnevni borbi za zelenim kartaškim stolom glasilo 13:0 za kombinaciju Zetić – Horvatić. Gore od toga nije moguće.... ali „igra sudbine“ bila je neumitna. Ovo su jednostavno bili „ti dani“ – Bero i Zvonko bili su „nepobjedivi“.

Zato smo umjesto na kartama odnijeli pobjedu za zelenim stolom na Balkanskom summitu koji je objeručke – bolje rečeno „sveručke“ prihvatio našu kandidaturu za organizaciju sljedeće Balkanijade. Odluka je donesena jednoglasno, dobili smo veliki pljesak podrške i svi se vesele dolasku u „bijeli Zagreb grad“ iduće godine – hrvatskim veteranima na „megdan“ – pa nema druge nego započnite s priprema za nastup, vrlo vjerojatno početkom rujna 2013. Vrlo zahtjevan projekt u

kojem očekujemo dolazak najmanje 500 - 600 balkanskih atleta na stadion Mladosti i u kojem svatko od vas može biti važan dio organizacijskog kodača. Za koji dan počinju ozbiljne i prave pripreme za najveći izazov koji je ikada stao pred hrvatske veterane i našu vrlo mladu Hrvatsku atletsku veteransku udrugu HAVU - članarine polako kapaju, lista učlanjenih sada je već poduža - svi koji se još niste pridružili- dođite !

Inače, putovanje do Izmir bilo je dugo ali ugodno, boravak u ovom mediteranskom gradu punom svjetla i južnjačke atmosfere vrlo ugodan. Za dvije godine Izmir će ugostiti sve evropske veterane na Evropskom prvenstvu u kolovozu 2014. I jedino što me brine su visoke temperature u kolovozu koje bi boravak na inače velebnom stadionu mogle činiti ne baš ugodnim. Međutim pretpostavljamo da će organizator jedan dio natjecanja prebaciti u večernje sate kad povjetarac s mora rastjera vrućinu i učini uvjete za nastupe gotovo idealnima. Dva su stadiona u istom sportskom kompleksu - slično kao u Ljubljani - i prvenstvo će sigurno biti jako zanimljivo, a mi ćemo se tamo već osjećati „kao doma“.

Sportski program na stadionu upotpunili smo turističkim zanimljivostima, posjetom Bazaaru s ponešto noćnog života, međutim na razočaranje mnogih tradicionalni „Balcan Party“ bio je previše klasična večera a premalo „party“ pa je izostao trbušni ples, a s njime i Zetić dance show - možda i bolje jer je dan nakon - u nedjelju - Bero zasjao u punom sjaju sa 3 zlata u 3 sata ! Skakao u dalj i pobedio, trčao 200 m i pobedio i trčao na kraju 400 m (!) u Balkanskoj štafeti - i pobedio... To mogu samo najjači.

Reprezentacija je bila osvježena novim „likovima“ - uvijek vesele Marine Devald Vukušić, odličnim Međimurcima Zvonkom Horvatićem i Stjepanom Korajem koji su imali sjajne nastupe, već spomenutim sjajnim Milanom Ererom, tradicionalno uspješnim Riječankama Senkom Kolovrat i odličnom Vesnom Musulin, suverenim vladarom prepona Brankom Poznanovićem, uvijek atraktivnom Sandrom Šarić koja je ponovno trčala rekord na 80 m s preponama, blistavom Anom Mrčić u svom zadnjem nastupu u Ž40, Predsjednikom koji je imao puno ruke posla u za njega rekordnih 5 nastupa. Posebna priča je Roko koji je zbog ozljede propustio pojedinačne nastupe kako bi se u potpunosti predao štafetama i u tome uspio, a posebna posebna priča je obitelj Sraga. Krhka Ivana suverenom je tehnikom srušila balkanski rekord u kladivu (!), Mladen se domogao toliko željene medalje na kladivcu i spektakularno otrčao zadnjih 100 metara u Balkanskoj štafeti o čemu postoji i povijesni video zapis koji će sigurno osvanuti na „Jubitou“ - pa da ne prepičavam...

Sjajno su i tradicionalno dobro nastupili naši „sjeverni susjedi“ Slovenci, brojnim zlatnim medaljama pridodali i balkanske rekorde, a simpatična Mira Puhar u 74. godini obarala slovenske rekorde. Svjetsku klasu pokazala je i dokazala izvrsna Zvonka Blatnik. Budu li Slovenci u Zagrebu nastupili u većem broju, imati ćemo na Mladosti vrhunsko veteransko natjecanje - možda jedno od najjačih priredbi takve vrste u Evropi - s obzirom da je dogodine glavno natjecanje - Svjetsko prvenstvo u listopadu u dalekom nam Brazilu ! Sve bolji su u svojim nastupima i naši prijatelji iz Bosne pa i njih očekujemo u velikom broju u Zagrebu.

I da ne ostane sve na Izmiru – za kraj smo se „počastili“ s boravkom u Istanbulu. Bila je to samo jedna noć – iako bi po oduševljenju koje je izazvao boravak u tom gradu bilo bolje da smo ostali „tisuću i jednu noć“. Milijuni stanovnika noću na ulicama, Plava džamija, Aja Sofija, blještavilo mora na Bosporu, baklave, rahatluci, ćevapi, bureci, halve i kave – al nigdje pive :)! Međutim, snašli se mi a kako i ne bi – toliko godina i iskustva iza nas i domogli se odličnog i rashlađenog „Efesa“ – sto puta bolje od najboljeg šampanjca, i još se k tome i pjenu ! A šta reć- „svaki Cigo svoga konja hvali“ ali Kompas je i ovaj puta bio na rubu savršenstva u organizaciji putovanja, što nije ni čudo jer smo zaista u pripremu ovog uložili (bolje rečeno uložila naša Lea Iskra), dane, noći i sate predanog rada kako bi u Turskoj i tijekom puta sve išlo „ko po loju“...

Na grandioznom stadionu koji se zove Ataturk primili smo zadnji dan natjecanja od domaćina u naše vrijedne ruke Balkansko žezlo i zastavu – donijeli je u Zagreb – pohranjena je već na sigurnom mjestu.

Znam da će mnogi od nas pomisliti na politiku, granice, dalju i bližu povijest i „kaj nam to treba“ – ali kad zanemarite sve te priče i maknete zamornu i napornu politiku iz naših glava – ostaje samo ono zbog čega smo išli u Izmir i zbog čega postojimo kao atletski veterani. Volimo sport, volimo atletiku, bavimo se njome i sve se odigrava dolje na stazi, na skakalištu i bacalištu, u tom nekom prirodnom okruženju pravog, čistog, sportskog, praiskonskog nadmetanja – u sportskom veselju koje je obilježilo trodnevne borbe u Izmiru. Sport koji je zabava i druženje koje je užitak.

Ovaj put ću završiti s jednom drugom pričom po kojoj ću pamtiti Izmir i ovu Balkanijadu. Među nama je bio jedan atletski veteran koji je dio svog života ostavio u Vukovaru u mjesecima i godinama kad je Vukovaru bilo najteže. Slušao sam njegove priče iz prve ruke i divio se moći zaborava, oprosta, snazi čovjeka kojem bi mogao biti bolan čak i pogled na „onu“ stranu Dunava. Biti jači od svega, pamtiti, zaboraviti ali imati snage oprostiti – to mogu samo oni najsnažniji. I zato je za mene Izmir bio više od natjecanja, bio više od zabave, životno iskustvo koje će ostaviti traga na dane i godine koji su pred nama. S tom novom pozitivnom energijom krenimo prema onome što nas uskoro očekuje – priprema Balkanijade 2013 na stadionu Mladosti – negdje u ranim danima rujna.... Uspije li ta Balkanijada u našoj organizaciji, a nema razloga da ne uspije – jedno je sigurno : atletski veteranski život u Hrvatskoj više nikada neće biti isti !

Velike riječi – a riječi su djela, kaže neki nadareniji pjesnik i pisac od mene !

Vaš (danas posebno nadahnuti)

Roko